

KIS LAP

Á NŐSTÉNY OROSZLÁN KIS BARÁTAL. (Lásd a 59. lapon.)

KÉT TŰZ KÖZÖTT.

— Elbeszélés. —

(III. Folytatás.)

MENNYIRE elvakítja az embert a düh, a szenvedély, világosan látszott most Berczinél. Mert rögtön azután Irénkéhez fordult és toporzékolva mondá:

— Nem is tudom, miért hallgatjuk mindezt végig és te, Irén, mért nem szólsz közbe. Hiszen te legjobban tudod, hogy sem Magyarországon, sem akár az egész világon nincs szebb valami, mint Kelenfalva; hanem persze, az ilyen nagyvárosi uracska azt hiszi, hogy mi afféle ostoba falusi gyerekek vagyunk. kiknek akármilyen bolond mesét föltálalhat igaz gyanánt. No persze, majd én elhiszem az ilyen hazugságokat!

Berczi urfi daczos, kihívó módon szembe állt Elemérrel, mintha párbajra akarná kihívni, Irénke is ijedten fölugrott s könyörgő pillantást vetett Elemérre.

Elemér megértette Irénke tekintetét s nyugodtan helyén maradt, mintha észre sem vette volna Berczi fenyegető mozdulatát. De azt már csak mégsem hagyhatta magán száradni, hogy ő »hazudott«. Elemér nagyon becsületérző fiu volt s egyuttal bátor is. Nyugodtan szemébe nézett tehát Berczinek s így szólt:

— Amit elbeszéltem, az mind tiszta igazság s nagyon furcsa, kedves Berczi barátom, hogy te, aki még nem jártál a világban s nem ismersz mást e zugocskánál, ahol eddig éltél, te annyira csodálkzol azon, hogy az ország fővárosában van sok olyan szép dolog, ami itt nálatok

nincs. Kérdezd akárkitől, aki már távolabb is járt a falu határánál s mindenki azt fogja mondani, hogy ami itt nálatok van, azt még nagyon sok más helyen is láthatni; de ami az ország fővárosában látható, például az állatkert, olyan nincs Magyarországon több.

De már ez több volt, mint a mennyit Berczi elviselni birt. Dühtől kipirulva Elemérre rohant s öklével arczul akarta ütni; de Elemér ügyes és fürge fiu volt, egyik kezével elhárította a csapást, a másikkal pedig visszavágott, még pedig oly jól célzott, hogy Berczi nagy meglepetésére azon vette észre magát, hogy nem ő támad többé, hanem ő a megtámadott. Elemér nem igen ütötte ugyan meg Berczit, csak a kalapját lapította be s le is ütötte a fejéről.

A két hü kutya, Vidám és Fürge, a csata kitörésére ijedten ugrott föl az asztal alól. Eddig szokva voltak ahhoz, hogy ha gazdájukat valaki bántotta, vitézül védelmére keltek; de most a két hü állat egészen megzavarodva bámult, — nyilván nem tudták, mit csináljanak, mikor kis gazdáik egymás ellen viaskodnak.

Hát még a kedves jó Irénke, mennyire megrezzent, mily fájdasmasan fölkiáltott, midőn a két fiut egymásra rohanni látta. A derék leányka azonban csakhamar visszanyerte lélekjelenlétét, fölugrott és kockáztatva, hogy egy pár jókora ütést ő kap az ellenfelek helyett, a fiuk közé állott és nagy erőfeszítés után sikerült is neki a harczolókat szétválasztani. De míg ez sikerült, Berczi urfi szegény kalapjának ugyancsak siralmas sorsa lett a földön, mert rajta tapostak mind-

nyáján s mire a csatának Irénke végett tudott vetni, bizony-bizony alig lehetett fölismerni, hogy kalap volt-é valaha az, ami most ott a földön hever.

Ez még rettenetesebb haragra lobbantá Berczit, mert ő maga szokszor tönkre tette ugyan ruháit s nem gondolt vele, de annál kevésbé tűrte, hogy valamijét mások rontsák el. Villogó szemekkel tekintett Elemérre, Elemér pedig épen úgy vissza s látszott, hogy nagy kedvök van a harc folytatására. Ekkor azonban Irénke egész szigorúsággal mint a mama helyettese lépett föl és határozottan ráparancsolt a két fiura, hogy rögtön, térjen ki-ki külön szobájába. A fiuk szinte összerendeztek, szó nélkül engedelmességek s a szobába mentek.

A két hü kutya közül Vidám ezuttal épen nem volt vidám, hanem fülét-farkát lelógatva követte gazdáját Berczit, mintha szőgyelné a történeteket. Fürge épen ilyen módon követte Elemért, bizonyítván, hogy épen olyanfélét gondol, mint pajtása. Annyi bizonyos is, hogy ilyen okos, derék kutyaéknak nem lehetett épen nagy okuk büszkének lenni gazdáikra.

Két nap és két éj mult e komoly esemény óta a nélkül, hogy az ellenségek kibékültek volna. Hasztalan tett a jó Irénke mindenféle kísérleteket, hogy kibékitse őket, — fáradsága teljesen kárba veszett.

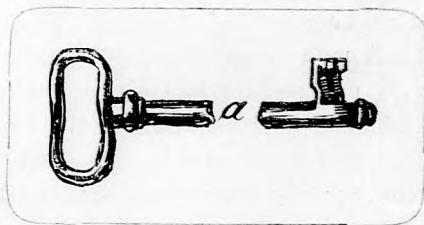
A kedves jó leánykának így aztán nagyon kellemetlen volt a helyzete, — valósággal két tűz közé jutott. Egyik oldalon testvére, a másikon rokona, ezt is szerette, amazt is, egyiknek sem foghatja pártját, ha a másikat sérteni nem akarja. És milyen gyönyörű mulatság volt az, ott

lenni a két fiu közt, kik nem szóltak egy szót sem, míg egymást látták. Legkelembetlenebb volt az ebéd és vacsora idején; ekkor a két ellenség semmikép sem kerülhette el egymást, találkozniok kellett az asztalnál. Irénke ült a mama helyén, két oldalt szemben Berczi és Elemér; de nemcsak nem szóltak, hanem még az ételt vagy akár a sótartót sem nyújtották oda egymásnak.

Hát még az ezelőtt oly kedves séták mily gyötrelmesek voltak most! Ha Irénke azt mondta nekik, kísérik őt a kertbe, nem mertek ellenszegülni; hanem az egyik Irénkétől jobbra, a másik balra foglalt állást, arra igyekezvén, hogy lehetőleg távol legyenek egymástól; így indultak meg és sétáltak szótlánul. Ha pedig olyan szűk helyre értek, hogy ilyen módon nem fértek el, akkor az egyik fiu tiz lépéssel Irénke előtt ment, a másik tiz lépéssel utána, s így sétáltak. Természetes, hogy ilyen módon már épen nem juthattak kibékülésre. Unalmas is volt az ilyen séta rettentően s Irénke, bármily jószívű volt, mégis kénytelen volt olyanformát gondolni, hogy a fiukkal bizony-bizony nagyon nehéz boldogulni, mert szép szóra, okos beszédre nem hajtanak semmit.

(Folytatása következik.)

KÉPREJTVÉNY.

AZ ÉN KEDVES KARMANTYUM!

— Egy kis leány levele barátnőjéhez. —

KEDVES Milikém! Még meg sem irtam neked, milyen szerencsétlenség történt velem nem régen, épen az új esztendőt megelőző napon. Nem is irhattam meg eddig, mert titkoltam, titkolni akartam édes mamácskám előtt is; most azonban, miután már őszintén megvallottam mindent, elmondhatom neked is. Mindenekelőtt tehát tudnod kell, hogy karácsonykor kedves mamámtól egyebek közt egy gyönyörű karmantyut is kaptam ajándékkul. Miféle prémből volt, azt én bizony nem tudnám neked meg-

mondani, csak azt tudom, hogy nagyon szép volt, pompásan béelve, oly meleg, oly puha, hogy valóságos öröm volt benne tartani kezeimet!

A mult év utolsó napján, december 31-én mamácskám kint járt a városban mindenféle bevásárlások végett, de midőn hazatért, észrevette, hogy elfelejtett holmi apróságot venni azon szegény gyer-

mekek számára, kik elszoktak jönni hozzá »boldog újévet« kívánni. A háznál pedig sok dolog volt, nem mehetett ki újból s ez nagyon bántotta.

— Kedves mamácskám, ha megengednéd, én elmennék Lizivel és bevásárolnék mindent, ami kell.

— Az bizony jó volna, édes leányom... de fogod-e tudni bevásárolni?

— Oh hogyan, mamácskám! Hiszen nem valami nehéz dolog néhány narancsot s holmi cukorkákat vásárolni. Értek én már ehhez!

— Igen ám, de nemcsak effélet kell venni, hanem egy

jó téli nyakkendőt is Pistikának, a varrónő kis fiának, meg aztán egy kötőcskét Boriskának, a kertésznő leánykájának.

— Oh, Lizi, a szóbaleány ezt mind meg tudja majd választani. Azután meg, édes mamácskám, én szeretnék venni valami játárszert a szegény gyermekeknek. Szabad?

— OH, OH KICSIKÉM, HÁT NEKED MI BAJOD?

(Lásd a 55. lapon.)

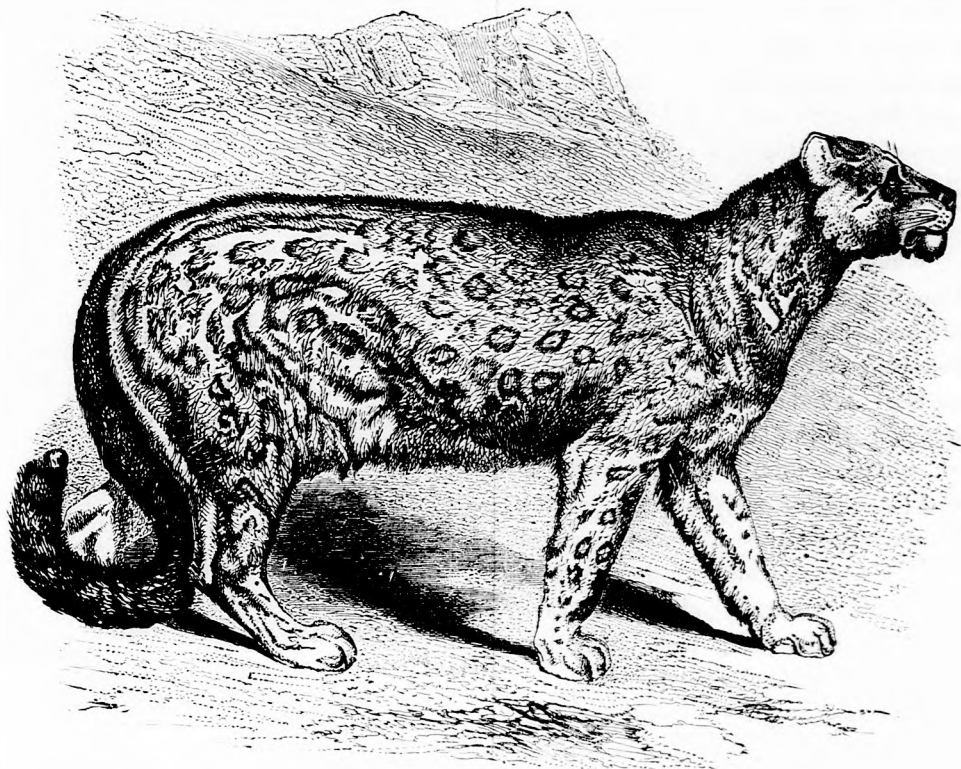
— Ha van pénzed, kedvesem és örömet akarsz szerezni a szegény gyermekeknek, csak szeretni fogom.

— Van pénzem... két forintot meggazdálkodtam gombostü-pénzemből, egy forintot karácsonykor kaptam Sándor

bácsitól... van tehát összesen három forintom.

— De ha elköltöd másokra, magadnak nem marad!

— Oh, az nem baj, nekem bőven van mindenem... hadd legyen azok-

A LEOPÁRD. (Lásd a 58. lapon.)

nak a szegény gyermekeknek is egyszer örömiük.

Ezalatt már föl is vettem köpönyegemet, föltettem kalapomat s épen szép új karmantyum felé nyultam, hogy azt is elvigyem.

— Kedves leányom, szólt mamács-

kám, nincs hideg, nem szükséges a karmantyú. Aztán meg bajos is hurezolni, ha az ember sokfélét vásárol és kezében tart. Még bizony elhagyod valahol.

— Dehogy hagyom! Világért sem! De magammal kell vinnem, mert nagyon fázik a kezem!

A mama még több ellenvetést tett, de én semmikép sem akartam hallgatni tanácsára s végre csakugyan a karmantyuval indultam utnak.

Eleinte minden jól ment. Lizi megvásárolta a ruhaféléket, én a cukorkákat, narancsot, azután pedig egy játékszeres boltban vettem egy bábút, sipot s más efféléket, amivel a szegény gyermekeknek én magam akartam örömet szerezni. A csomagot Lizi vitte, csak a bábút tartottam magamnál s miután már mindent bevásároltunk, megindultunk haza felé.

Már egészen közel voltunk a házhoz, midőn egyszerre oly nagyot sikoltottam, hogy Lizi ijedtében majd a földre szórt mindent, amit kezében tartott. Mért sikoltottam oly nagyot? Mert észrevettem, hogy a bábú, melyet a karmantyu miatt nem tarthattam kezemben, hanem csak rátettem fölül a karmantyuval, — eltűnt! A papiros, melybe göngyölve volt, még ott volt, de üresen, a bábú kicsuszott belőle, alkalmasint midőn valamely boltkirakat előtt elbáméskodtam. A vastag karmantyu miatt pedig nem érezhettem, mikor esett ki. Majd sirva fakadtam.

— Istenem! Most mit tegyek? A kis Zsuzsikának már régóta ígéretetek bábút, most meg is vettem és elveszett! Lizi, térjünk vissza, a merre jöttünk, talán megtaláljuk.

— Oh kisasszonykám, arról szó sem lehet! Annyi ember jár az utczákon, hogy bizonyosan megtalálta és elvitte már valaki.

— Igen, de hát mit tegyek! Istenem, mit tegyek?

— Nem lehet mást tenni, mint szépen haza menni, vagy pedig visszatérni a boltba és új bábút venni.

— Igen, ha még van annyi pénzem; inkább veszek még egyet!

Megolvastam mennyi maradt pénzből s nagy örömemre úgy találtam, hogy épen annyi van még, a mennyibe a kis bábú került; tehát vásárolhatok még egy másikat.

Visszatértünk a boltba. Mutattak ismét sokféle bábút s hogy nézegethessem, forgathassam, le kellett tennem karmantyumot a boltasztalra. A sok nézegetés és válogatás közben egészen a bolt hátsó részébe jutottam, míg végre találtam kedvemre való bábút; megvettem, kifizettem s aztán ismét előre mentem, hogy karmantyumatólvéve hazainduljak; de az én kedves szép karmantyum nem volt többé az asztalon.

— Lizi, magánál van a karmantyum? kérdém.

— Nálam? De hogy van, kisasszonykám, hozzá sem nyultam.

— Hát hol van? Ide tettem az asztalra!

— Talán a földre gurult, szólt az egyik segéd.

Rögtön keresték hárman is, de hiába; sehol semmi nyoma.

— A kisasszony bizonyosan rosszul emlékszik, szólt a boltgazdája. Talán valamely más boltban felejtette.

— Oh dehogy! Tisztán emlékezem, hogy ide tettem.

— Már pedig itt nincs, az bizonyos. És e szavakat a boltos oly haragosan mondá, hogy szinte megijedtünk tőle

én is, Lizi is. Lizi azonban mégis csak neki bátorodott s megszólalt:

— De kérem, én világosan emlékszem, hogy a kisasszonyka ide az asztalra tette le karmantyuját.

Erre a boltos még haragosabb képet mutatott és fenyegetőleg kiáltá:

— Micsoda? Talán bizony azt hiszik, hogy mi itt tolvajok vagyunk?

— Oh kérem . . . dehogy . . . én nem mondom, világért sem! hebegé Lizi.

— No hát! Ha nincs itt a karmantyú, tehát nem is adhatjuk oda.

Nem bírtam tovább elfojtani könyeimet, siettem ki a boltból s az utcán sirva fakadtam. Sokáig mentem így sirdogálva s végre szomorúan kértem Lizitől:

— De hát hová lett az én szép karmantyum?

— Én már kezdem gyanítani, felelt Lizi. Míg a kisasszony a bolt tulsó részében járt, három rongyos fizkó lépett be a boltba s úgy tett, mintha vásárolni akarna valamit. Nem vásároltak semmit, hanem bizonyosan ők vitték el a karmantyut, mikor látták, hogy senki sem figyel reájok.

— Dehát mért nem mondta ezt mindjárt ott a boltban, Lizi?

— Mert csak most jutott eszembe, hogy így történhetett. Egyébiránt hiába is mondtam volna meg, a boltos ép úgy nem ismeri azokat a tolvajokat, mint mi.

— És most már siessünk haza, kisasszonykám, mert későre jár az idő.

Haza menni! könnyű azt mondani, — de hogy menjek én haza, hogy lépjek jó mamácskám elé a karmantyú nélkül? Oh

bár halgattam volna tanácsára! Bár ne vittem volna magammal a karmantyut! Hányszor megfogadtam már, hogy engedelmes leszek s mégsem tartom meg ígéretemet; ime a büntetés! Ha legalább módját tudnám ejteni, hogy mamácskám meg ne tudná a dolgot, ha vehetnék rögtön egy másik, épen olyan karmantyut! Igen, de már csak összesen husz krajczárom volt, jó apácskám pedig épen falura utazott, nem segíthetett rajtam.

Ekkor egy pompás gondolatom támadt, — veszek valakitől pénzt kölcsön s másnap veszek új karmantyut, épen olyat minő az első volt s adósságomat lassankint majd visszafizetem havi gombostűpénzemből. Elmondtam tervemet Lizinek, ő is nagyon jónak találta s így végre haza tértünk.

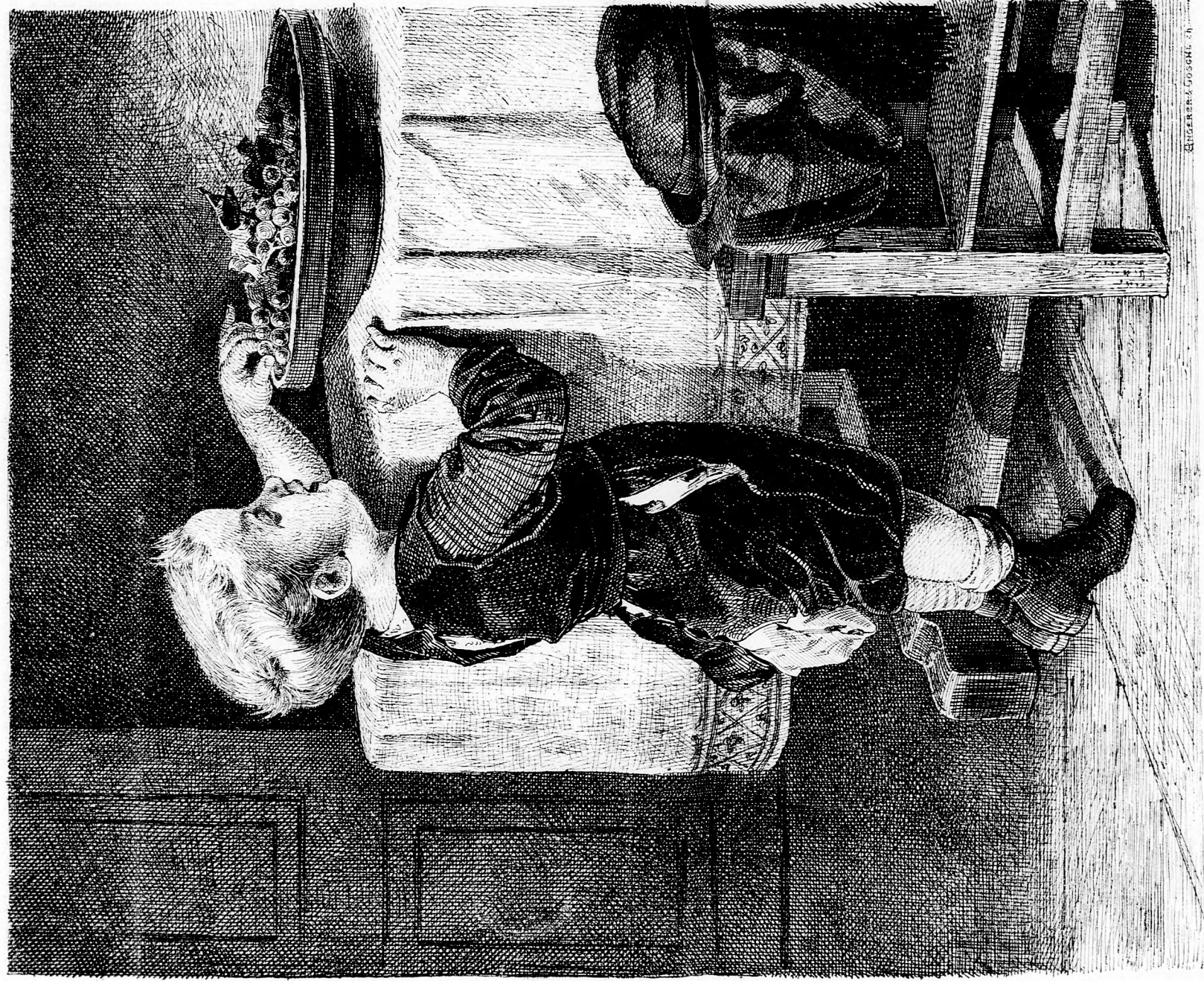
A bevásárolt holmit Lizi vitte be mamámhoz s míg aztán nézegették, vizsgálgatták, én beszaladtam szobámba, levetettem felső öltönyömet s gondolkozni keztem, hogy hát kitől kérjek pénzt kölcsön? Ekkor kitűnt, hogy a kölcsönzés nem olyan könnyű dolog, mint hittem. Nem jutott eszembe senki, a kihez bizalommal fordulhattam volna. Kétségbeesetten zokogtam, a földre vettem magamat, de ez persze mind nem segített a bajomon s kitudja, meddig gyötrődtem volna, ha egyszerre föl nem nyílik s benem lép nagy apácska. Csodálkozva kérdé. (Lásd a képet a 52. lapon.)

— Oh, oh, kicsikém, hát neked mi a bajod?

Sokáig nem tudtam felelni, de végre valahogy mégis összeszedtem magamat és

(Folytatása a 58. lapon.)

TILTOTT GYÜMÖLCS.

»Né, mit látok! Milyen csoda!
Pompás szőlő ott a táblán!
Gerjed a vágy kicsi Pálban
S laposokat pislant oda.

»Be szép szőlő! Milyen üde!
Csipegetek egy pár szemet.
— Nem sokat, csak hatot, hetet —
Most hamarjában belüle.«

És fölléva lábujhegyre
A kis Palkó csak csipeget,
Vagy husz szemet már megevett
S szedi, csipegeti egyre.

De a fűt örökké nem tart.
Egyszerre csak kopasz lett ám!
Nojssen Palkó, lesz ezután
Borzasztó baj, nagy hadd el hadd!

(Folytatás a 57. laphoz.)

elmondtam a szerencsétlenséget, aztán így szóltam:

— Nagyapácska, kedves jó nagyapácska, csak most az egyszer segíts! Igérem, hogy többé nem leszek engedetlen. Csak most végy nekem egy olyan karmantyut.

— Nagyon szívesen, kedves leányom. Épen azon törtem a fejemet, mit vegyek neked ujévi ajándéknak s nem tudtam semmit kitalálni. Megyek rögtön a boltba. Tudom, hol vette mamád azt a szép karmantyut, lesz ott még több is olyan... ne félj semmit, egy óra múlva meglesz.

Meg is volt. Egy óra múlva nagyapácska hozott egy épen olyan karmantyut, amilyen az első volt; de midőn átadta, így szólt:

— Kedves leányom, ime itt van. De mielőtt átadnám, mondok valamit. Mit gondolsz, jól fogsz cselekedni, ha ezt az egész dolgot eltitkolod kedves mamád előtt, ha megcsalod, elhíttetvén vele, hogy ez épen az a karmantyú, melyet ő ajándékozott neked? Nem gondold, hogy sokkal szebb, ha az, aki hibázott, őszintén bevalja tettét?

Egy pillanatig haboztam, de igazán csak egy pillanatig, aztán megragadtam nagyapácska kezét s vele mentem jó mamámhoz, kinek őszintén elmondtam mindent. Szeliden megpirongatott, de aztán megbocsátott s én is megnyugodtam azon tudatban, hogy most már megint rendben van minden.

Talán te is azt hiszed, kedves Milikém, hogy csakugyan egészen rendben volt minden s én bűnhődés nélkül szaba-

dultam? Az ám! Képzeld csak, mit mondtott azután nagyapácska! Ezt mondta:

— Ugy-e, kis leányom, most azt hiszed, hogy minden büntetés nélkül menekültél? Pedig nem úgy van ám. Gondolkozzál csak kissé, te magad igen keményen megbüntetted magadat. Ha hallgattál volna mamád intésére, most megvolna a karmantyú és megvolna még valami más ajándék is, amit én szántam neked s ami helyett ezt a második karmantyut vettem. Most tehát kaptál ajándékot mamádtól is, tőlem is, és még sines több egynél.

Valóban úgy van. De most már bele kell nyugodnom. Megfogadtam azonban, hogy ezentul hűebben követem jó mamám tanácsait s akkor talán nem jutok többé ilyen bajba. Ezt tanácsolom neked is és maradok

szerető barátnőd

Ella.

A LEOPÁRD.

(Képpel a 53. lapokon.)

BIZONYOSAN tudjátok már, mert már én is többször beszéltem nektek róla, hogy ami szelid, kedves házi cziczánk-nak vannak igen hatalmas rokonai, melyek távol Ázsiában, Afrikában a nagy sivatagokon élnek és veszedelmes fenevadak. Ilyenek az oroszlán, a tigris és közéjük való a leopárd is, mely kisebb ugyan a tigrisnél, de nem kevésbé vérengző állat.

A leopárd szőre gyönyörű pettyes, fényes és mint takaró vagy szőnyeg becses portéka, vadásznak tehát reá bőreért is, de főleg, mert emberben, hasznos állatokban sok pusztítást okoz, ha egyszer valahol megfészkelte magát.

Van azonban a leopárdnak egy faja, mely nem oly veszedelmes, sőt még szolgál az embereknek, hanem persze a maga módja szerint. Ez a fajta az úgynevezett vadász-leopárd. Már természeténél fogva kevésbé vad és vérengző; ha egészen kicsiny korában fogják el és nevelik, megszelídül s követi gazdáját mint hű eb, megérti a fütyöntést és engedelmeskedik parancsának.

A vadász-leopárdnak nincs oly finom szaglása, mint a vizslának vagy a kopónak, de annál élesebb a látása és bámulatos az ügyessége abban, hogy a legfélénkebb, állathoz egészen oly közelre tud lopózni, hogy aztán egyetlen ugrással megragadhatja. A vadászok, midőn vadászni mennek, megkötözik a leopárdot, szeméit is bekötik, hogy semmit se lásson s így teszik maguk mögé a nyeregbe. Ha aztán távolban megpillantanak valamely állatot, melyet el akarnak fogni, leoldják a köteléket a leopárd lábairól és szemeiről s mutatják neki messziről a vadat, melyet el kell fogni.

Ekkor a leopárd óvatosan, a lekisebb zaj nélkül hason csuszva megindul előre s még az is, aki tudja, merre indult, alig veszi észre hol van. Minden bokor, minden kő mellett maglapul s óvatosan dugja ki fejét, hogy lássa, jó uton halad-e zsákmánya felé. Végre, mikor már egészen közel jutott, egyetlen hatalmas szökkenéssel rárohan a kiszemelt áldozatra s egy pillanat alatt megfojtja.

Midőn ez megtörtént a leopárd nyugodtan megáll s bevárja gazdáját. A vadászok oda sietnek, megsimogatják, lenyuzzák a vad bőrét, a husból pedig adnak a leopárdnak, mely aztán ismét engedi magát megkötötteni és ha gazdája újabb vadat talál mutatja neki, ezt is ép oly hiven és ügyesen elfogja.

A NÖSTÉN OROSZLÁN KIS BARÁTJA.

(Képpel a czimlapon.)

SIVATAGOK királynéja
Foglyul esett.

Kinyitották előtte a

Bus ketreczet.

Az állatör vaslakatot

A vas rácsra rá akasztott.

A királyné bus magányát

Egy kis kutya

— Fürge, vidám, ügyes állat —

Megosztotta.

Egy patkány is be-bejára

Nyöstén arszlán vigaszára.

A roppant nöstény oroszlán

Türte, hagyta,

Hogy a kis eb jó kedvében

Ugrált rajta.

Am a patkányt a kutyácska

Pajkos kedvében levágta.

Meg se mordult a nagy állat;

Busan nézett

A patkányra, mely ott nyomban

El is vérzett.

De a kutyát ő nem bántja —

Nincs már csak ez egy barátja.

Nem is érti botor tettét

Az ebecske.

Csak rámered némán, bután

A holttestre.

Míg az oroszlán szemébül

A bánatnak könnye gördül.

FÖLADVÁNY A SZENTIRÁSBÓL.

Irjátok meg, mit ábrázol e rajz?

SZÁMTANI FÖLADVÁNY.

Hogy lehet a közönséges sorszámokat: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, úgy összeadni, hogy az eredmény egy hián 100,000 legyen?

A TÉLI IDŐ A MELEG ÉGÖV ALATT.

(Képpel a 64. lapon.)

Hogy milyen a tél nálunk, azt saját tapasztalásunkból tudjuk; minapában irtam nektek arról, milyen a tél az északi hideg országokban; most már lássuk, milyen a tél másfelé, a föld azon részeiben, melyek a forró éghajlat alatt fekszenek.

Ha van földgömbötök vagy olyan térképek, mely az egész földet ábrázolja közepén vastag fekete vonalt láttok végig húzódni, — ez az egyenlítő s ettől jobbra és balra van egy nagy darabon a föld azon része, mely a forró égöv alatt fekszik.

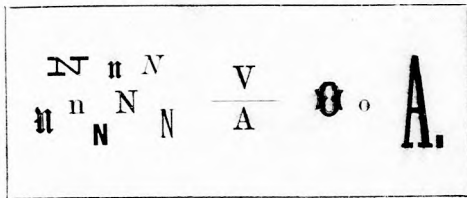
Itt a nap ereje sokkal, de nagyon sokkal hatalmasabb, mint nálunk, nyáron a hőség iszonyu, ember, állat alig tud lihegni, a növények elszáradnak s az egész táj kopár és szomorú képet mutat.

Egyszerre azonban a tél és minden megváltozik. Csakhogy ott olyan telet, mint a miénk, nem ismernek; fagnak, hónak hirtét is alig ismerik, meleg van még télen is. A tél mindössze abból áll, hogy körülbelül három hónapon át folytonosan esik az eső, — de ez aztán ugyancsak eső ám! Szakadtlanul zuhog oly erősen, mintha csöböl öntenék, patakok, folyók megtelnek vízzel, sőt meg is áradnak s utazni ugyancsak bajos volna ilyenkor. Sőt még a városokban is alig lehet kimenni az utcára, mert a víz oly magasan folyik rajtuk, hogy térden fölül ér. Akinek módjában van, kocsin jár, akinek azonban kocsija nincs és mégsem akar térdig vízben gázolni, egy-egy izmos legény hátán viteti magát végig az utcán. Ilyenkor a szegényebb embereknek jó keresetük van, de bizony meg is érdemlik, most egész nap ott pacskolnak a vízben s várják, nem hívja-e őket valaki, hogy a hátukra vegyék.

Végre, hetek múlva megszűnik az eső s ismét ragyogóan kisüt a nap. De ekkor már süthet, a vidék egészen megváltozott a téli eső által. A föld átázott, a fű kiszáradt, a fák meglombosodtak, virágzanak, gyümölcsöt hoznak, a mezőkön mindenféle hasznos növény tenyészik s az emberek áldják a hatalmas esőzést. Lassan a forró nyár alatt persze ismét kiszárad minden, de aztán mégint jön a tél, az eső és újból fölüdíti a lankadt természetet.

BETŰREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

»A KIS LAP« XI. köt. 27-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Tündér Ilona.“

Helyesen fejtették meg: Burián Ilonka, Kreskay Piroska és Emma, Fuchs Berta, Schwarcz Izidor, Koller Ilonka, Ellmann Elvira, Lichtmann L. és Mór, Molecz Károly, Balogh Ilona, Sturm Teréz, Irma és Gábor, Pöll Berta, Kunstadt Jakab és Majer, Dunay Ilona, Háasz Malvin, Visnovszky Dani, Melicher Kornél, Fischer Lajos, Günsberg Amália és Fáni, Kásádi Sándor, Kozma Sándor, Váray Károly, Hudecz Anna, Stern Ármin és Vilmos, Bernáth Lajos és István, Sta. k Miksa, Wollák Janka és Adél, Blaskovich Ilona, Dienes Gábor és Károly, Krausz Imre, Mezey Emil, Záhorszky Margit és Irén, Okolicsányi Margit, Balogh Feri, Singer Adél, Krengel Vilma, Kóczán Gábor és László, Balasovitch Alice, Ilka és Laczi, Majláth Gusztáv, Szeszler Rózi és Sándor, Szikora Zsuzsika, Hoffer Berta, Horváth László és Dezső, Torossy Oliva, Gyeörgy Magda, Fried Albert és Lajos, Rudolf Mariska és Anna, Polyakovics Mariska, Ilonka és Lajos, Lőrinczy Janka és Aranka, Külley László, Pribenszky Lajos, Fraenkel testvérek, Faragó Gyuri, Rudolf Mariska és Anna, Külley Fanni, Nehrebeczky Ilona, Frankl Matild, Lajos és Jenő, Polyakovics Mariska, Ilonka és Lajos, Lőrinczy Janka és Aranka, Weisz Irén és Altmann Lujza, Fried Albert és Lajos.

*

A »KIS LAP« XII. köt. 1-ső szá-
mában közölt „török írás“ megfejtése:

„No fiuk, lányok, ez a furcsa írás csak!
Egy kis olvasó pajtástok küldi vidékrül s
leírja ebben, milyen kedves karácsony
ünnepet ültek meg ők otthon. De egy ki-

csit sokat talált enni a mákos patkóból és
kezdett ilyenformán beszélni, amint itten
olvashatjátok. Nyilván a mák szállt a fe-
jébe neki. Igazítsátok helyre az ő nyelv-
bottlásait.“

Helyesen fejtették meg: Rádi Irén, Hoffmann Riza, Pöll Berta, Háasz Malvin, Koller Ilonka, Gácsér Etelka, Seidner Ármin, Koller Mária és Blanka, Majláth Gusztáv, Singer Adél, Bakos Ámbrus és Tibor, Pécsy Angyalka és Irma, Buday Emma, Fraenkel testvérek, Szentiványi Ferencz, Endrédi izr. iskola tanulói, Csathó Sárika, Bernát Szeréna, Lajos és István, Czakó Ferencz, Mikailovics M., Kemény Gyula, Roth Aranka és Gizella, Kesik Ödön, Zsarnóczay Erzsé, Nagy Lajos, Gyeörgy Vilma, Entresz Etelka, Frankl Matild, Lajos és Jenő, Wollák Janka és Adél, Molecz Károly, Vámosy Zoltán, Pendl Irénke és Pali, Schachner Ida, Günsberg Amália és Fanni, Polátsek Hugó (és nem Hugó Polátsek), Kaiser Karolin, Hoffer Berta, Salzberger Ede, Ivánovics Sándor, Kohl Anna és Kovács Ilka, Mocs Laura, Kohn Lajos, Kohányi Irma és Zoltán, Magyar Jenő, Nehrebeczky Ilona, Reicher Margit, Szongott Vetti, Klein Bernát, Fried Regina és Singer Karolin, Petrovics Géza, Weisz Debora és Wildmann Berta, Vojnits Béla, Kozma Sándor, Kásádi Sándor és Tornási Ferencz, Szathmáry Irén, Rosenthal Milli és Zsigmond, Boross Ilona, Mikes Zsigmond, Róth Róza, Pansipp Etelka, Lehoczky Tivadar, Máté Ilona, Greiner Sarolta, Tóth József és Béla, Pick Szerafine, Malvina és Miksa, Tölgyesy Berta, Fekete Madelaine, Rudolf Mariska és Anna, Wolf Jakab, Záhorszky Margit és Irén, Horovitz Mór, Weiser Adél, Borovics Jolánta, Boross Béla, Kaiser Karolina, Karcsai István és Gyula, Herszényi Árpád, Kohn Géza, Lintner Sándor, Faragó Pista, Friedman Jakab (és nem Jakob), Tunega Elvira és Zoltán, Jankovich Gyula, Áron Hermina és Menyhért, Gyeörgy Magda, Sallak Róza, Toldy Viktorka, Burger Mariska, Brázovay Vilma, Babinetz Róza, Csongvay Anna, Külley Fáni, László és Pál, Katona Linda, és Lajos, Lágler Ilona, Fried Albert és Lajos, ifj. Králitz István, Farkas Jani, Bauholzer Irén, Mágócsi Koller Ilka, Jeszszky Ida, ifj. Macher Ernő, Széll István.

*

A »KIS LAP« XII. köt. 1-ső szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Keresztes háboru.“

Helyesen fejtették meg: Háasz Malvin, Pöll Berta, Koller Ilonka, Frank Albert

és Mór, Seidner Ármin, Balázs Nelli, Degré Miklós és Andor, Hartenstein Paula, Schmierer Valeria, Singer Janka, Majláth Gusztáv, Zinsenheim Ilon és Teréz, Buday Emma, Fraenkel testvérek, Endrédi izr. iskola tanulói, Csathó Sárika, Bernáth Szeréna, Lajos és István, Czakó Ferencz, Mihailovics M., Retzár Etelka, Traytler Andor, Latinovics Gizella, Anna, Irén, Irma és Emma, Kiss Janka, Kosztolányi Ilona, Weisz Viktor és Sándor, Nagy Lajos, Görgey Vilma, Révy Irma, Entresz Etelka, Fürth Etelka, Wollák Janka és Adél, Molecz Károly, Würtzler Lajos, Vámosy Zoltán, Pendl Irénke és Pali, Nesztinger Ilon és Józsi, Hóbor Kálmán, Balogh Ilona, Sturm Teréz, Irma és Gábor, Schwarz Izidor, Mezei Emil, Hoffer Berta, Dömötör Ilona, Mikes Zsigmond, Barok Mari, Külley Fáni, Burián Ilonka, Ordódy Ferencz és Antal, Mocs Laura, Rohonczy Lajos, B. Ferencz (mért nem írod, ki nevedet?) Balogh Feri, Ajkay Sándor, Kremniczky Jóska, Magyar Jenő, ifj. Schiffer Imre, Orosz Berta, Szentiványi Józsi, Polyakovics Mariska, Ilonka, és Lajos, Kurakásevics Mariska és Olga, Reichner Margit, Szongott Vetti, Klein Bernát, Fried Regina és Singer Karolin, Petrovics Géza, Weisz Debora és Wildman Berta, Kreskay Piroska és Emma, Obetkó L. és D., Vojnits Béla, Kozma Sándor, Kásádi Sándor és Tormási Ferencz, Szathmáry Irén, Rosenthal Milli és Zsigmond, Gráber Irma, Pansipp Etelka, Lehoczky Tivadar, Greiner Sarolta, Tóth József és Béla, Pick Szeráfina, Malvina és Miksa, Fekete Madelaine, Rudolf Mariska és Anna, Wolf Jakab, Záhorszky Margit és Irén, Horovitz Mór, Weiser Adél, Bósz Ilonka, Besenczki testvérek, Besenczki Bálint, Nyári Ella, Lichtmann L. és Mór, Boronkai Dezső, Gabányi Aranka, Procopius Béla, Herszényi Árpád, ifj. Dávid Márton, György Magda, Kiss Irma, Sallak Róza, Burger Mariska, Babinetz Róza, Balassovich Alice, Ilka és Laci, Szalacsy Mariska, Weisz Irén és Altmann Lujza, Rombay Rózsika, Fried Albert és Lajos, Kimmerl Berta, Spitzer Béla, Katona Linda és Lajos, Lehoczky Margit, Kemény Árpád, Pollák Lajos és Hugó, Kohn Hani, Zmeskall Ernő, Unger Béla, Baulholzer Irén, Koller Ilka, Széll István, Szöcs Zoltán.

Részben megfejtették: Lintner Sándor, Jankovich Mariska, Hofbauer Jánoska, Tölgyesi Berta, Merfort Violetta és Győző, Pollátsék Sámuel, Soltz Gizella, Kohl Anna és Kovács Ilka, Miklós Irnák, Pécsi Angyalka, Salzberger Ede és Berliner Szidonia, Schachner Ida, Frankl Matild, Lajos és Jenő, Singer Adél, Rothschild Lina, Boday Dezső, Horváth Gizella, Bakos Ambrus és Tibor, Szabó Géza, Torossy Oliva, Gácsér Etelka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Herszényi Árpád. Ejnye, de biztosan beszélsz kis barátom! A »török írás«-ban a »neben«-t hibáztatva azt mondd, hogy így volna helyes: »nebbe«; persze, azon föltevésből indulsz ki, hogy »ebben«-, jelent. De hát ha azt teszi, hogy »benne« valamint hogy igazán ezt is jelenti, amint a megfejtésből is meggyőződhetel. Azért tehát csak óvatosan és alapos vizsgálat után mondhatunk ki hibáztatást. — **Friedmann Jakab.** No bizony, az öngyilkost rejtvény alakjában közölni még »pompás anyag«-nak is mondani! Hová gondolsz? Az a furiangos okoskodás, melylyel kíséred, nem is gyermekí észjárásra mutat, hanem egy öregebbére, amivel nem mondtam azt, hogy az okoskodás éles. Mert nem minden öngyilkos valamely bűnnek súlyos tudata alatt végzi ki magát. Van aki elmebetegségben (buskomorság) vagy valamely elviselhetetlen testi fájdalom vagy lelki gyötrelmet folytán fosztja meg önmagát életétől. Tehát az »egy személyben vádló, vádlott és bíró«-féle okoskodásnak kevés alja — s azon fölül izléstelen is. Ezért elég ebből ennyi. — **Balogh Feri** A szerkesztés tőled eredhet, de az írás nem. Pedig én én kis olvasóim írását ohajtom látni, ha tudnak már írni. A rejtvények közül egy-kettőt besoroztam. — **Günsberg Amália és Fanni.** Négyesözet rajzolni és azt mondani róla, hogy kör! — Ami tehát sok tudósnak nem sikerült, azt ti kitaláltátok: a kör négy szögítését! — **Hajós Károly.** Ti is akartok irodalmi társaságot alakítani? Bátran előre. Reményelek tőletek annyi jót mint a »Petőfi-társaságtól«. — **Pollak Emil.** Nincs szabatosan megszerkesztve. — **D. B.** Régi dolgok. Jól is tetted, hogy ki nem irtad a teljes nevedet. — **Máy Berta és Eszti.** Most a legjobb forrásból kaphatjátok kérdésteekre a választ. Az egyik kis vendég tavasszal bizonyosan meg fog jelenni. — **Balogh Gyula.** A munkálatról csak akkor szólhatok, ha olvastam. Bátran küldheted. Ha nem is válnék be, ez ne esüggessen; valamint hogy el nem fogod bízni magad, ha megjelen. Annyit előre is, hogy kis olvasóim dolgozatát csak kivételképzoktam közölni; mert a »Kis Lap« azért van, hogy én írjak bele nektek, s nem hogy ti nekem. — **Bujánovics Etelka.** A kis Béla története, kinek rossz írását apa büntetéséül, szép írását pedig jutalmul szögezte az ajtóra, elég ügyesen van előadva; de tárgyához képest hosszasan. — **Rosenthal Zsig.** Vannak egyes részletek, melyek gyakorlottságról tanuskodnak. De az esemény olyan, mely hosszabb lélektani fejtegetést igényel. Mit csinált hűsöd két hétig a rablóviselt remete lakában? A beszélyke alatt miért áll Emilia is? Kettes irtátok? — **Gr. S. (Bdpest)** Az a néhány sor annyira hibásan van írva, hogy

a felajánlott munkákból nem kérek. S így nem tehetek eleget »a hiu kérelemnek« mint a levél mondja. Csak jobb lesz egyelőre a »Taube« cz. lapban folytatni a munkásságot; s ha lehet: magyarul; mert bizony ebben nagy hiányokról beszél az a pár sor is. — **Ifj. Korn Lajos.** Eféle rajzok bőven vannak nálam készletben. Kár volt azt a könyvet, melyből vetted, megcsontítani. A jóakaratot egyébként köszönöm. Előfizetési ügyek nem rám, a szerkesztőre, hanem a kiadó-hivataltalra tartoznak. — **Gulyás Gyula.** Helyel-közzel csinosan pörög. Mindjárt az eleje is, melyet biztatóul közlök:

*Gyermek-ésszel, a hogy bírok,
Hozzá fogtam, verset írlok.
A szobában kályha mellett
Ez a gondolatom termelt:
Megéneklek Laczi fiút
Kinek a veréből kijűt
Egyszer-kétszer minden héten.
Mert Laczika minden lépten
Majd minden nap csinyl követ el, stb.*

Kis fiutólily verselés több, mint a mennyit várni szabad. A Lajos versében is van néhány jó sor. Az egész még gyarlóska. Rejtvényre rövidebb szót válasszatok. — **Messinger Zsiga.** Mit jelent a »Bero« és »Tráta«? Mert kitekerni valamely név nyakát nem elég. A széthányt beütöknek szintén kell jelenteniök valamit, ha egy névből másikat akarnak nyerni. — **B. D. (Gomba)** Azóta ramélhetőleg meg van ön nyugtatva. — **Lukics Eliz.** A tépést átadtam azon ifjaknak, kik a török sebesültek számára gyűjtik a Üres időt bizony szebben nem is tölthetel, mint azzal, hogy vitéz és derék harcosok sebeinek enyhítéséről gondoskodtál. — **Cohn Gizella.** Hát hogy sikerült a színi előadás? — **Polyák Lajos.** A számtani föladványt, ha másutt még meg nem jelent, közölni fogom. — **Sz. G. (Bdpest)** Érettebb fiutól érdekesb leírást várok. Ez csak száraz előadása egy rövidke kirándulásnak. A vers nagyon gyarló. — **Anna néni.** A kis karácsonyfa története kedves. De erre az alkalomra későn jött. Majd a jövőre s ha megengedi, kissé nyélbe sütvé. — **Hofmeister Rikárd.** A rejtvények jók, de régiiek; azaz: már előtted sok másnak szintén jutottak eszébe. Oszkár írása meglepő szép. — **Daróczy Ilona.** A Margitszigetre nem víz hid, csak tervezve van. Jégzajlásban bizony el vannak zárva lakói s ez okból télre mindenfélét is szereznek be. — **Pollák Lajos és Hugó.** Csinosabb formába kell az ilyesmit öltöztetni, különben minden szóból, névből lehet csinálni

efélét könnyű szerrel. — **Poll Berta.** Sikerült. Közölni fogom. — **Hóbor Kálmán.** Több évvel ezelőtt megjelent a »Magyarország s a Nagyvilág« czimű lapban; tisztán emlékezem rá, mert magam csináltam. — **Egy árva elbeszélése.** Szomorú de érdektelen. — **F. P. (Bdpest)** Nem üti meg a mértéket. — **Az isteni végzet.** Szinte hihetetlen, hogy fordítás. Annyira kezdetleges, hogy eredeti művének tartjuk. — **Schönfeld Arthur.** Ugyanazt küldi be, amit az előbbeni. Szórol szóra. Mire véljem ez eljárást? — **Szent-Iványi Anna.** A liliputi zacskót köszönőttel vettem s hozzáértők előtt a legnagyobb elismerés tárgya. A benne foglalt szivarkák igen jól izlettek. Még egyszer köszönet! — **Kürthy Ilonka, Basch Regina, Kelecsényi Géza, Kretkay Piroška és Anna, Filep Dani, Buday Emma, Majláth Gusztáv, Szmracsányi Margit, Pista és Béla, Tavasz Mari, Hoffer Berta, gróf Blankenstein Ervin.** A mult heti postában kifejezett forró köszönetemre utallak mindnyájukat. Igen, igen boldoggá tettek ennyi szeretet által. — **Frank Mór és Albert.** Lehet valami a dologból. — **Okolicsányi László.** Furesa! Mig egyiknél másíknál közületek kérdés nem kell: eredeti munka-é a mit beküldenek? — nálad ellenkezőleg azt kell kérdenem: igazán fordítás-é? — mert, főleg a vége, kissé kusza. — **Csongvay Anna.** Üdvözöllek kis olvasóim sorában s örvendek az ígért arcképeknek. — **Kohn Hani.** Kinek az ötlete? Nem látszik ujnak. — **Szalacsy Mariska.** Hozzád is azon kérdést intézem, melyet az előttd valóhoz. — **Arnold Olga.** Gyakorlatnak igen beválik. Megjelenésre még nem alkalmas. — **Pollák L. és H.** Nagyrészt ismeretes. A második számu ügyes. — **Mocs Laura.** Az első meg is jelent már. Tán nem kaptad meg azon számot. Nézz utánna, nincsen-e hiya? Addig levelkédet elteszem. — **Obermayer Örszike.** Csak általán ismert tárgyat, nevet lehet ilyen rejtvénybe fölvenni s nem egy pusztát. Az első lényegben jó, de alakjában fogyatékos. — **Kukányi Gizella.** Az első a magad termése? A másik nagyon is könnyű. — **Szuhányi Géza** a »Kis Lap« révén kéri Balassovich Alice, Ilka és Laczi, üzenné meg ugyan csak a Forgó bácsi postája által: hol lakik s kedves atyjának mi a keresztnéve? — **Majláth Gusztáv** meg Majláth Antóniát kéri, tudatná vele lakhelyét. Talán rokonságban vannak egymással.

1077

TÉLI IDŐ A MELEG ÉGÖV ALATT. (Lásd a 60. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.